

bygðarfólkið í Nasaret, ið høvdu Guðssonin sínamilum, men sum bert sóu hatta spetaklið hjá Jósefi, sum gekk og gjørdi seg upp?

Axel Tórgarð plagdi at siga, at vit kunnu gera kristindómin so himmalskan at hann ikki verður til nakra verðsins nyttu! Eg fari at siga, at vit kunnu gera kristindómin so andaligan, at vit gloyma at tað finnst eitt liv áðrenn deyðan.

Vit gera kristindómin til ein spurning um ta sonnu læruna, og at hava tær røttu meiningarnar — vit gera kristindómin til ein spurning um himmal og helviti, um frelsu og glatan, og so framvegis.

Sjálvandi eiga vit ikki at undirmeta tað andaliga — sjálvandi er kristindómur ikki hvat sum helst! Sjálvandi hava vit rætt til at óttast deyðan, og ta ókendu framtíðina, ella at gleða okkum til fullkomuleikan á himli. Vit eiga og kunnu onki krøvja fyrri Gudi ella okkum sjálvum!

Men! Í meðan, so eru vit her — tað er her at avbjóðingarnar eru! Spurn-

ingurin er bara um vit eru vakni ella ikki vakni? Um vit siggja deyð ting, ella guddómligar lutir? Um vit halda meðmenniskjuni vera eina plágu, vit noyðast at liva við — ella um tey eru ein guðgivin møguleiki?

Tað er sjálvandi vandi í hvørjari vælfærd — tí hvar er markið millum tað at vera vakni og til reiðar at tæna sínum meðmenniskjum, og tað at leggja seg út í viðurskipti, sum vit onki hava við at gera? Tað eru nú einaferð tey kor, vit menniskju liva undir, at tað ikki altíð er so lætt at skilja millum góðan, reinan kristnan kærleika og vanligt forvitni. Men, munurin liggur í orðinum kærleiki; í fyrbrigðinum kærleiki, sum í veruleikanum er livsins grundlóg.

Um vit dyrka kærleikan, um vit biðja okkum inn til Guds vilja, sum er kærleikin, so átti tað at hjálpt okkum at sæð hann, tá hann er svangur, tystur, ókunnigur, nakin, sjúkur ella í fangahúsi. Læra vit ikki at siggja meðmenniskjuni við kærleikans eygum, við Guds eygum, so halda vit

bara fram í tí tramansskapinum, sum er um at beina fyrri hesum knøttinum; sjálvsóknini, øvundsjuuni, hatrinum, illgitingunum, havisjúkunum og líka-sæluni.

»Vakið tí, tí at tit vita hvørki dagin ella tíman!« Í veruleikanum er tað ótrúliga spennandi at liva her í Vestmanna, ella hvar vit nú hoyra heima — tí vit eru reiðskapur Guds! Tað eru vit, sum hava fingið tann heiður frá Gudi sjálvum, at gera lívið hjá okkara meðmenniskjum liviligt! Hann hevur opinberað kærleikan fyrri okkum, fyrri at vit skulu kunna elska og virða alt tað, sum hann hevur skapt í kærleika.

Kristindómur er hetta, at vit hava fingið at vita, at vit eru í góðum hondum — at onki kann skilja okkum frá kærleika Guds! Men, kristindómur er eisini hetta, at siggja tað guddómliga í tí, sum Gud hevur skapað — livandi kristindómur tað er at siggja skaparverkið við nýggjum eygum — tað er at duga, ella rættari sagt, at royna at takka, at undrast og

at elska.

At helvitið er til, tað er ongin ivi um — hvar tað er, tað veit eg ikki. Men tey flestu av okkum munnu stundum hava kent okkum sum í helviti, og tað var, tá ongin útvegur sást, tá ongin glotti var fyrri stavni, og tá vit sóu allar teir spiltu møguleikarnar í livi okkara — til dømis tá vit gloymdu at geva okkara kæru eina blómu meðan tey livdu!

Øll munnu vit eisini hava kent ein farra av himmiríki, tá alt andaði av kærleika, friði og samljóði — meðan vit biðja eftir at sleppa til himmals, kunnu vit nýta tíðina til at spjaða himmalin á jørð, sum er kærleiki, friður og samljóð — tí ein góð gerð er dyggari prækia enn túsund orð!

»Vakið tí, tí at tit vita hvørki dagin ella tíman!« Tað er hetta, sum ger livið so spennandi — Gud kemur okkum á mæti hvønn dag, og avbjóðingarnar og møguleikarnir eru túsundtals á hvørjum ári, ongin dagur nýtist at vera til fánýtis.

Gud signi okkum øll!
Amen!

»NÚ LÍVIR GAMALT GRÓT!«

segði Guttormur í Múla, tá hann tiltikna skaðadagin í 1733 hevði strítt seg undir land.

Í tí figgarliga ódnarveðrinum, sum føroyska samfelagið nú er í, eru tað tíverri mangir, sum ikki slíta upp land. Vit frætta dagliga um fyrirtekur, sum fara á húsagang og skip sum verða seld á tvingilssølu.

EDV er vorðið ein týðandi táttur í føroyska vinnulivinum. Viðurskiptini ímillum edv-nýtara og veitara eru ein álitissak. Her dugir ikki við skiftandi makkarum.

Brúkarin krevur trygd fyrri røttum loysnum, krevur eina landsumfatandi tekniska tænastu, krevur fitt og fyrikomandi starvsfólk — og ikki minst trygd fyrri at veitarin eisini er til í morgin.

Com-Data er fyrirtøkan, sum slóðaði fyrri edv-menningini í Føroyum í 80-árunum og sum eisini verður tann trygggi samstarvspartnarin í 90-árunum.

Vit takka fyrri samstarvið í hallandi árunum, og vilja kýta okkum fyrri enn betri samstarvi í framtíðini, eins og vit ynskja nýggjum viðskiftafólki vælkominn á Com-Data.

COM-DATA P/F

ein tryggur føroyskur samstarvspartnari

Jólatrø

verða at fáa

frá í dag 7/12 P/F

Nordmanns og Reyðgrann

Heil- og smásøla

Ísinkram

Tlf. 41 166

